

gen vil bevirke, at der bliver saa meget større Kvanta at beskatte, saaledes at vi tør haabe, at der, uden at der paaføres Forbrugernes nævneværdigt større Byrder, maaske alligevel vil komme en større Indtægt for Statskassen, end der er kommet ved disse indirekte Skattelove i deres nuværende Skikkelse. Hvad Vinskattelovene angaar, bestaar Forhøjelsen her jo i, at Detailtillæget, som tidligere sædvanlig regnedes til 25 pCt., nu bliver regnet til 50 pCt. Men til Gengæld kan det aabenbart ventes, at der vil komme billigere Vine til Landet. Tidligere maatte man regne med de Vine, der var, og kunde absolut ikke regne med nogen Tilførsel. Nu er der at regne med en Tilførsel og til rimeligere Priser, end vi har kendt i den sidste Tid, og derved er det at vente, at Forbrøget vil stige, saaledes at samtidig med, at Forhøjelsen fra de 25 til de 50 pCt. paa Grund af Grundprisens Synken ikke vil medføre en Forhøjelse af Afgiften, vil der paa Grund af den større Konsum fremkomme i hvert Fald en ikke lidt større Indtægt heraf for Statskassen end tidligere.

Hvad Ejendomsskylden angaar, var mit Standpunkt dette, at jeg ikke ønskede nogen større Forhøjelse end en saadan, der kunde opveje det Tab for Statskassen, som vilde blive en Følge af, at man udsatte den i Loven af 1915 fastsatte Vurdering et Aar. Det er det samme Synspunkt, ud fra hvilket mit Parti og jeg har handlet i Udvalget. Jeg nævnedes 1,65 p. m. som et passende Ækvivalent; det blev bestridt af Finansministeren. Men hvis 1,65 p. m. var et passende Ækvivalent med de efter den tidligere Lov af 1917 gældende Fradragsregler, tror jeg, at 2 p. m. vil kunne være passende med de ændrede Fradragsregler. Det er jo en ganske væsentlig Forandring, der er foregaaet i Fradragsreglerne, og ubetinget en Forandring til det bedre, idet den irrationelle særlige Fritagelse for Ejendomme under 10 000 Kr. bortfalder, og der indtræder et forhøjet Fradrag gældende for samtlige Ejendomme. Forhøjelsen gaar fra 2 800 Kr. til 4 500 Kr. Det Tab for Statskassen, som kan anslaaes at ville følge af denne Ændring i Fradragsreglerne, maa antages at blive ca. 2 Mill. Kr., og derfor har vi altsaa ment at kunne gaa til en mindre Forhøjelse af selve Satsen, nemlig fra 1,65 til 2 p. m., men med Bevarelse af vort principielle Standpunkt.

Hvad Jordvurderingen angaar, har allerede den ærede Ordfører (Ivar Berend-

sen) fremhævet, under hvilket Synspunkt vi ser denne. Vi har billiget den, fordi vi mener, at den kan være et nyttigt Forarbejde paa Vejen til en Realisation af Grundsætningen: Lige Skat paa lige Jord, et Princip, der ogsaa er nedlagt i vort Partis Program. Men vi vil ikke binde os til at mene, at den særlige Jordvurdering, der fremkommer med det Apparat, vi nu har dertil, vil blive tilfredsstillende. Derfor har vi taget udtrykkeligt Forbehold i saa Henseende. Vi binder os paa ingen Maade til at ville paalægge en særlig Jordafgift paa dette Grundlag. Vi maa forbeholde os at se paa, hvorledes Resultatet bliver, og saa overveje, om det ikke vil være rigtigere at naa det Maal, der ogsaa er vort, ad andre Veje. Det er en ikke ubetydelig Formindskelse af Udbyttet af Ejendomsskylden, der er fremgaaet af Udvalgsbehandlingen. Indtægten bliver $8\frac{3}{4}$ Mill. Kr. mindre. Derved faar Forslaget en væsentlig anden Karakter, noget, jeg kun kan være glad ved, idet jeg fastholder, hvad jeg hævdede ved første Behandling, at en Forhøjelse af Ejendomsskylden er en meget uheldig Ekstraskat under Krigsforhold, idet Ejendomsskylden ikke er nogen Maalestok for Skatteevnen.

Med Hensyn til Merindkomstskatten har den ærede Ordfører udtalt, at vi ikke ønsker, der skal komme flere Merindkomstskattelove her paa Rigsdagen. Jeg tror, at dette Ønske er almindeligt fra alle Partiers Side. Merindkomstskatteloven var en Lov, der refererede sig til aldeles bestemte, højt ekstraordinære og forbigaaende Forhold, og alle de Anker, der med Rette kan rejses mod denne Skat, vilde blive mangefold fordoblet, hvis man tænkte sig at føre den over i normale Tilstande. Derfor er der almindelig Stemning for, at dette maa blive den sidste Merindkomstskattelov.

Hvad Formue- og Indkomstskatteloven angaar, skal jeg begynde med at udtale min Glæde over, at den notable § 7 er bortfaldet. Jeg udtalte ved første Behandling, at jeg ikke alene haabede, men at jeg ogsaa følte mig overbevist om, at denne § 7 aldrig vilde blive til Lov. Det glæder mig nu at kunne konstatere, at dette Haab fuldt ud er gaaet i Opfyldelse. Man siger, at man kun skal tale godt om de døde, men skønt § 7 er død, er det mig umuligt at tale godt om den. Jeg skal dog strække mig saa vidt, at jeg heller ikke taler mere ondt om den, end jeg allerede har gjort ved første Behandling.

Den ærede Ordfører nævnedes det